

Müjde

Ömer Seyfettin

Müjde — Ömer Seyfettin

İlk yayın: Yeni Mecmua, C. 2, S. 36, 21 Mart 1918

Ömer Seyfettin 1920 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır:

<https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Müjde&oldid=164581> (revizyon 164581). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansıyla paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Sabaha yakındı. Arkamızda bıraktığımız tepelerin üstü morlaşıyordu. Genç şairlerle bizi siperlere doğru götüren arabalar, karanlığın içinde, birbirinden intizamsız kabilelerle ayrılmış tıpkı bir “dargın seyyahlar” kervanı gibi ilerliyordu. Sağımızda siyah körfezin denizi, uyanık dalgalarıyla ötüyor, sazlığa benzeyen karaltılar ta sahile kadar uzanıyordu.

Yarımadanın berzahındaki bu geniş yol biraz tehlikeliydi. Sigara içilmeyecek, kibrit, fener yakılmayacaktı. Ömründe ilk defa harp mıntıkasına giren acemi bir asker heyecanı duyuyorduk! Gözlerimiz görünmeyen ufuklarda kruvazör, torpido hayalleri arıyordu. Araba arkadaşım şairlerin gözlükçülük:

– Bakın, diye açık perdeden parmağını uzattı, bir ziya var. Hafif bir ziya... – Nerde? – Denizin ortasında...

Öteki şairle beraber ben de onun gösterdiği tarafa dikkatle baktım. Hiçbir şey göremedim. Bu genç gündüz bile çok uzağı görmüyordu. Güülüştük. Sanki şosenin kenarında bizi dinleyen bir kulak varmış gibi yavaş bir sesle konuşmaya başladık:

– Torpido falan olsa zaten aydınlık göstermez. – Ama bacasından bir kıvılcım çıksa yine görünür. – Tatalım ki kenarda bir torpido var. Yoldan geçen her arabaya ateş eder mi? – Eder ya...

Şairlerin en genci bana:

– Niçin edecek? diye sordu.

Latife etmek istedim:

– Düşman her arabayı cephaneye farz etmeye mecburdur. – Yok canım... – Ya arabadakiler yaralılarısa?.. – Yaralılar geceleyin, fenerleri söndürülmüş arabalarla gizlice götürülmez... – Eee?.. – ...

Yolun birkaç kilometre süren sahil kısmını, konuşurken nasıl geçtiğimizi duymadık. Yine denizin sesi sustu. Yine küçük tepelerin mahmur sükûnu başladı. Göğün morlaşan kenarı eriyor, menekşe

rengine giriyordu. Etrafımızdaki alırlar uyumuş seyirci gölgeler gibi göründü; arabamız durdu. Eğıldim:

– Ne oldu? diye arabacıya soracaktım. Bize refakat eden nazik zabiti fark ettim.

– Artık yine toplu gideceğiz. Yol mahfûzdur, sahilden görünmez. dedi.

Geridekilerin yetişmesi için küçük bir mola verilecekti. Hemen aşağı atladık. Her gelen arabayı sanki uzak bir gurbetten dönüyormuş gibi karşıladık. Yarım saat geçmeden kabilemiz yine hareket etti. Göğün menekşe renkli kenarı pembeleşiyor, küçük yıldızlar siliniyordu. Bütün ufuk şimşek çakmış gibi ansızın aydınlandı; havada büyücek bir ateşin parladığını, doğuya doğru yeşil, sarı, sincabî alevler saçarak düştüğünü gördük.

– Top güllesi! – Bomba. – Tayyareden atıldı. – Gece tayyare uçar mı? – Ya bu ne? – Şahap. – Hayır... – ...

Ben:

– Hacer-i semavî olmalı. dedim.

Gülle, bomba, tenvir tabancası olmadığına şüphe yoktu! Pek yükseklerden tutuşmuş, pek uzaklara, pek çok uzak ufuklara düşmüştü. Ama şahap da değildi. Çok büyük, çok renkli, çok ihtişamlıydı. Ardında bir müddet sönmeyen altın bir iz bırakmıştı.

Genç şairler arabalardan athyorlar, gördükleri şeyin ne olduğunu münakaşa ediyorlar, bizi götüren zabitin landosuna koşuyorlardı. Düz yolda arabalar yavaş yavaş gidiyordu.

Bilmem ne kadar gittik. Göğün deminki harikası unutuldu. Artık sabah olmuştu. Hafif, şeffaf bir sis fundalıkları dolanıyor, güneşin damlaları yaprakları yaldızlıyordu. Arabalar sabah molası için durdu. Asker kıyafetine girmiş, kabalaklı muharrirler, genç şairler soseye indiler. Sanki hepsi arabalarda oturmaktan, yatmaktan

yorulmuşlar, şimdi ayakta durmak, dolaşmak, dinlenmek istiyorlardı. Ben daha arabadaydım. Bir ses işittim:

– Havaya bakın, arkadaşlar, havaya bakın!

Eğildim. Gözlerimi yukarı kaldırdım. Hava gayet parlak, gayet açık mavi, gayet saftı. Bulut filan yoktu. Aynı ses tekrar haykırdı:

– Bakın, “fethün karib” görmüyor musunuz? – Ne, ne? – Ne tarafta?.. – ? – ... – !

Herkes yukarı bakıyordu. Ben de aşağıya atladım. Onların yanına gittim. Gökte dolaşmış, şeffaf bir kurdele gibi ince, belirsiz bir duman yığını vardı.

– “Fethün karib” değil mi? işte... – ...

Hakikaten havadaki bu ince duman yığını tıpkı girift bir sülüs yazıya benziyordu. Benim gözüm de bana rağmen “fethün karib” ترکیbini okuyordu.

– Deminki “hacer-i semavî” hadisesinin bıraktığı iz olacak! dedim. Kimse işitmedi bile... Hepsinin gözü gökteydi. Hepsi, Allah’ın işaretini gören müminler gibi dalgındı. Müphem bir ved içindeydi. Yalnız kafilenin genç doktoru bu büyük manevi işarete sonradan görmeyenleri de inandırmak için, minimini Kodak’ını havaya kaldırmış, “fethün karib” müjdesinin fotoğrafını çekmeye çalışıyordu.

Bu ince, bu şeffaf duman yığını epey müddet gökte durdu. Yavaş yavaş silinirken bile şekli bozulmuyor, sarıh bir katiyetle okunuyordu: “Fethün karib”...

Genç şairler karargâhlarında kumandanlara, siperlerde zabıtlere, neferlere hep parlak, mavi göğün –o gelirken gördükleri– büyük müjdesini büyük bir imanla, büyük bir samimiyetle anlatıyorlar, onları da kendileri gibi bu büyük mucizeye inandırıyorlardı.

Orada, Çanakkale’de ezeliyet fecrine giden gizli manevi yollara benzeyen uzun, nihayetsiz siperler içinde benim de – bilmem nasıl oldu – gelirken gördüğüm şeyin Tanrı eliyle yazılmış “fethün karib” müjdesi olduğuna şüphem kalmadı!

Hatta yavaş yavaş “Hacer-i semavî izinden kalan duman!” dediğime bile pişman oluyor, sanki ağır bir küfür ettikten sonra mabedine giren küstah bir günahkârın vicdanındaki azapları duyuyordum.